

som Loven om Bankgarantien af 15. Februar 1908 var, da var det netop den fornødne Ro og Tillid, man vilde skaffe til Veje, og hindre den om sig gribende udbrudte Panik. At skaffe Ro til Veje var Formaalet — ikke at dække Tab, fremkaldte ved Svindlerier, bedragerisk Adfærd eller vilde Spekulationer. At Dækning af Tab af den Art ikke undgaas ved den paatagne Garanti, som Loven af 15. Februar 1908 omfatter, erkender Mindretallet; men det kan ikke erkendes, at der ved denne Foranstaltning er skabt et Præcedens eller Forpligtelse for Staten overfor Banker eller Sparekasser, der, under Forhold som ovenfor nævnt, ere blevne nødlidende. Den fornødne Ro anser Mindretallet for tilvejebragt — særlig overfor Udlandet — ved den paatagne fulde Garanti for de to københavnske Bankers Kreditorer. Forholdene ved Laanekassen i København, Nibe Bank, Banken for Løgstør og Omegn samt Fredericia Bank med stærk Tilknytning af Fredericia Sparekasse, skønner Mindretallet ikke vilde angribe den tilvejebragte Ro i større Grad, end enhver Misère af lignende Art i Fremtiden vil angribe den almindelige Ro. Heller ikke kan Mindretallet indrømme, at en Henvendelse fra *Finansministeren til Lovgivningsmagten* om en eventuel Udvidelse af Bankgarantien kunde bringe den tilvejebragte Ro i Fare, saa meget mindre som de Forhandlinger, der ere førte mellem daværende Finansministre og Bankkomiteen angaaende Udvidelsen af Garantien, ere forefaldne paa en Tid Rigsdagen var samlet. En Udvidelse af Bankgarantien ud over de Grænser, Loven af 15. Februar drager, til ogsaa at omfatte ovennævnte Pengeinstitutter, anser Mindretallet for farlig af Hensyn til fremtidige Konsekvenser. De 5 Hovedbanker i København have overfor Offentligheden vedkendt og paataget sig fuld Garanti i to Aar overfor Laanekassens Indskydere og proklameret dette overfor Offentligheden ved Opslag i Laanekassens Kontorer. Den danske Landmandsbank har officielt ved Opslag af Plakater og paa anden Maade erkendt at være Garant for Nibe og

Fredericia Banker. At disse 5 garanterende Banker i Bankkomiteen søge at drage de af dem offentlig vedkendte og paatagne Forpligtelser ind under Bankgarantien, forekommer ikke Mindretallet at forpligte Lovgivningsmagten i mindste Grad. Mindretallet kan af foranførte Grunde ikke tiltræde Flertallets Stilling til Udvidelsen af Bankgarantien. Nærmere Motivering forbeholdtes til anden Behandling i Tinget.

Bireks Separatvotum.

Mindretallet (Birck), der i øvrigt kan tiltræde begge de dissenterende Mindretals Bemærkninger, ønsker som Indledning til en kort Gennemgang af forskellige Forhold ved de enkelte Institutter at betone, at det uheldige Valg af Statsrepræsentation under Bankkrisen formentlig har haft en afgørende Indflydelse paa de Forhold, der have ført til Nødvendigheden for den nuværende Regering af at fremsætte det foreliggende Lovforslag. Der kunde i al Almindelighed have været anført gode Grunde for ikke at lade Finansernes Repræsentant tage Sæde i Bankkomiteen og deltage i Administration og Afvikling af nødlidende private Banker, selv om Statsmagten indlod sig paa at tage Affære under en Krisesituation som den, der forelaa i Februar 1908. Hvad der imidlertid giver denne almindelige Bemærkning, der lejlighedsvis ogsaa er kommen til Orde i det andet Ting, sin særlige Vægt, er den højst uheldige Stilling, som Statsgældsdirektør Andersen har indtaget til det Institut, som alt var i Vanskeligheder, da man forhandlede om Grundejerbankens og Detailhandlerbankens Garanti.

Da Laanekassen ikke kunde klare sig selv, var det saa langt fra, at Statskassens egentlige og direkte Repræsentant stod frit i dette Forhold, at han endog var bunden ved sin tidligere Stilling til dette Institut. Dette kunde ikke undgaa at faa en præjudicerende Virkning ogsaa overfor de Institutter, som Bankkomiteen senere kom til at tage Stilling til.